

Sygn. akt I NSP 162/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi E. M.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym
bez nieuzasadnionej zwłoki

w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w (...) pod sygn. akt II AKo (...) po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 16 grudnia 2020 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 13 października 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo E. M. zatytułowane „skarga” w którym zażądał on stwierdzenia przewlekłości sprawy II AKo (...), wszczęcia postępowania karnego przeciwko R. N. oraz zasądzenia kwoty 1.000.000 zł na rzecz E. M. z powodu „następstw łamania jego praw, utraty zdrowia i dorobku życia (art. 156 p. 1 i 2 K.K.; 46 p. 2 K.K.; Konstytucji RP art. 77 p. 1 i 2)”. W dalszej części pisma skarżący wskazał, że dowody znajdują się w „aktach sprawy, internecie na (...), F. i D.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub

nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75, dalej: u.s.przewl.) została wprowadzona w celu konieczności zapewnienia przestrzegania prawa każdego obywatela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, które zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu (art. 1 ust. 1 u.s.przewl.). Realizacją tego celu jest przysługujące obywatelowi prawo do wniesienia skargi o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych.

Stwierdzenie, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, zależy w szczególności od oceny terminowości i prawidłowości podjętych czynności przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. W ocenie tej uwzględnia się łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawłości, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania (art. 2 ust. 2 u.s.przewl.).

Skarga na przewlekłość, stosowanie do art. 6 u.s.przewl. powinna ponadto czynić zadość zarówno wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego (ust. 1), jak i zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości (ust. 2 pkt 1) oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie (ust. 2 pkt 2). Jak wskazuje się w orzecznictwie, skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.przewl., o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie

konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.przewl.

Zgodnie z treścią art. 9 ust. 1 u.s.przewl. skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 u.s.przewl. sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Sąd Najwyższy wskazuje, że skarga wniesiona przez E. M. w rzeczywistości nie zawiera uzasadnienia, w którym skarżący wskazałby jakiekolwiek okoliczności mające świadczyć o zwłoce w podejmowaniu czynności procesowych przez Sąd, które uzasadniałyby z kolei stwierdzenie przewlekłości postępowania. Wysłunięte żądanie nie zostało zatem poparte żadnymi dowodami a lakoniczne stwierdzenia skarżącego, że znajdują się one w aktach sprawy, w Internecie czy F. jest niewystarczające. Tym bardziej, że w treści skargi zostały zawarte także inne żądania np. wszczęcia postępowania karnego przeciwko pełnomocnikowi skarżącego, co dodatkowo utrudnia zrozumienie jakie dowody i w zakresie jakiej sprawy miał na myśli skarżący formułując w ten sposób wniesione pismo. Sąd Najwyższy uznał zatem powyższe za oczywiście niewystarczające w świetle wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.przewl. Z treści skargi nie sposób bowiem w żaden sposób wywieść, na czym miałyby polegać nieuzasadniona zwłoka w rozpoznaniu sprawy, a jednocześnie skarżący *de facto* nie zakwestionował nawet czasu trwania postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 9 ust. 1 u.s.przewl. w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.przewl., orzekł jak w sentencji postanowienia.